

Ομιλία της Roberta Metsola, Προέδρου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου
Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, Στρασβούργο
16 Ιουλίου 2024

Αγαπητοί συνάδελφοι,
Αγαπητοί Ευρωπαίοι,

Με ταπεινότητα και υπευθυνότητα, έχω την τιμή να αποδεχθώ την εμπιστοσύνη που μου δείξατε ώστε να συνεχίσω να υπηρετώ ως Πρόεδρος σας. Θα εργαζομαι καθημερινά για να δικαιώσω την εμπιστοσύνη σας σε εμένα και σε τούτο το Κοινοβούλιο.

Αυτό θα παραμείνει το Κοινοβούλιο όλων των ανθρώπων στην Ευρώπη. Μαζί, πρέπει να υπερασπιστούμε την πολιτική της ελπίδας, το όνειρο της Ευρώπης, την υπόσχεση των προπατόρων μας που δεν έχει ακόμη εκπληρωθεί.

Δυόμισι χρόνια αργότερα, εξακολουθώ να επιθυμώ να ξαναβρούν οι άνθρωποι μια αίσθηση πίστης και ενθουσιασμού για το εγχείρημά μας. Την πίστη ότι ο κοινός μας χώρος θα αποκτήσει μεγαλύτερη ασφάλεια, δικαιοσύνη και ισότητα. Την πίστη ότι, μαζί, είμαστε ισχυρότεροι και καλύτεροι. Την πίστη ότι η δική μας Ευρώπη είναι μια Ευρώπη για όλους.

Η δική μας Ευρώπη πρέπει να είναι μια Ευρώπη που θυμάται, που αντλεί διδάγματα από τους αγώνες του παρελθόντος και τιμά όλους όσους αγωνίστηκαν για τα ιδανικά που, ενίοτε, θεωρούμε δεδομένα: όλους όσους εκτοπίστηκαν και εξαφανίστηκαν· όσους ύψωσαν το ανάστημά τους μπροστά σε τανκς και σφαίρες αγωνιζόμενοι κατά του ολοκληρωτισμού ο οποίος κυριάρχησε σε τόσο μεγάλο μέρος της Ευρώπης για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα· όλους όσους πίστευαν σε ένα καλύτερο αύριο και τόλμησαν να ονειρευτούν. Η δική μας Ευρώπη πρέπει να είναι μια Ευρώπη για την οποία ο Αντενάουερ, ο Μιτεράν, ο Βαλέσα, ο Φενέκ Αντάμι, ο Χάβελ, η Βέλ, ο Φαλκόνε και ο Μπορσελίνο θα ήταν υπερήφανοι.

Η δική μας Ευρώπη πρέπει να είναι μια Ευρώπη που τους τιμά, που τιμά την κοινή μας ιστορία. Και δεν υπάρχει καταλληλότερο μέρος από τούτο εδώ, στο Στρασβούργο, στην έδρα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, σε αυτό το ζωντανό σύμβολο της συμφιλίωσης, για να τιμήσουμε το παρελθόν και να οικοδομήσουμε το μέλλον.

Η δική μας Ευρώπη πρέπει να γίνει μια Ευρώπη προσβάσιμη σε όλους, μια Ευρώπη στην οποία όχι μόνο όλοι θα αισθάνονται ότι ανήκουν, αλλά και την οποία θα θεωρούν δική τους. Η πόλωση στις κοινωνίες μας έχει οδηγήσει σε πιο συγκρουσιακές πολιτικές, ακόμη και σε πολιτική βία, και σε εύκολες απαντήσεις που χωρίζουν τις κοινότητές μας σε «εμείς» και «αυτοί». Πρέπει να υπερβούμε τη νοοτροπία του μηδενικού αθροίσματος που αποκλείει ανθρώπους, που τους απομακρύνει, που υποδαυλίζει τον θυμό και το μίσος, αντί να δημιουργεί την ελπίδα και την πίστη.

Γνωρίζουμε ότι αυτή η πολιτική της ευκολίας είναι μεν βολική, αλλά δεν προσφέρει πραγματικές λύσεις.

Τούτο το Κοινοβούλιο αντιπροσωπεύει το ακριβώς αντίθετο. Θέλει να χτίσει και όχι να γκρεμίσει. Δεν φοβάται να ακολουθήσει τον δύσκολο δρόμο. Μπορεί να βρει μία κοινή φωνή και να τη θέσει στην υπηρεσία του κοινού καλού. Αποτελεί οχυρό κατά της απολυταρχίας. Επιμένει στην ανάγκη να αγωνιστούμε για το κράτος δικαίου. Κατανοεί ότι πρέπει να είμαστε όλοι πραγματικά ίσοι στην Ευρώπη. Η ισότητα αυτή δεν επιδιώκει να μας κάνει όλους ίδιους, αλλά να προσφέρει σε κάθε άτομο την ίδια ευκαιρία να αξιοποιήσει τις δυνατότητές του. Είναι μια ισότητα ευκαιριών που αναγνωρίζει τις διαφορές μας, που θεωρεί ότι οι διαφορετικές μας γλώσσες, οι διαφορετικοί πολιτισμοί, οι διαφορετικές ιστορίες που μας διακρίνουν ως Ευρωπαίους, αποτελούν τη δύναμή μας.

Αυτή η δύναμη είναι που θα μας επιτρέψει να διασφαλίσουμε ότι οι νόμοι που ψηφίζουμε εδώ λειτουργούν για τους ανθρώπους σε κάθε χωριό, σε κάθε πόλη και σε κάθε νησί της Ένωσής μας. Πρέπει να είμαστε η φωνή που διασφαλίζει ότι όλες οι πολιτικές μας λειτουργούν, και λειτουργούν το ίδιο καλά για τους νέους, τις οικογένειες, τους γεωργούς και τη βιομηχανία.

Έχουμε από κοινού την ευθύνη να αφήσουμε μια Ευρώπη καλύτερη από αυτή που βρήκαμε. Και θα αφήσουμε μια καλύτερη Ευρώπη, εάν δημιουργήσουμε ένα νέο πλαίσιο ασφάλειας και άμυνας που θα προστατεύει τους ανθρώπους και θα αποκρούει τα επεκτατικά όνειρα των δικτατόρων που βρίσκονται στη γειτονιά μας. Που θα αποκρούει τις υβριδικές απειλές που εξακολουθούμε να αντιμετωπίζουμε. Που θα προστατεύει την Ευρώπη. Που θα υπερασπίζεται τη στρατηγική μας αυτονομία. Που θα διατηρεί την ειρήνη. Που θα κατανοεί ότι η απειλή που αντιμετωπίζουμε είναι πολύ πραγματική.

Θα αφήσουμε μια καλύτερη Ευρώπη κάνοντας τα πάντα για να ενισχύσουμε την ανταγωνιστικότητά της: εμβαθύνοντας την ενιαία αγορά, διασφαλίζοντας ποιοτικές θέσεις εργασίας, συνάπτοντας παγκόσμιες εμπορικές συμφωνίες, περατώνοντας την τραπεζική ένωση και την ένωση κεφαλαιαγορών μας και θέτοντας εφαρμόσιμους στόχους για τη βιομηχανία. Χρειαζόμαστε ένα πλαίσιο που να διατηρεί τις ευρωπαϊκές επιχειρήσεις στην Ευρώπη και να μας δίνει τη δυνατότητα να επενδύουμε στη νεολαία μας, στην έρευνα, στην εκπαίδευση, στον πολιτισμό, στις κοινότητές μας και στον υπόλοιπο κόσμο: μέσω της απλοποίησης και μέσω της μείωσης της γραφειοκρατίας και των περιττών διατυπώσεων που απομακρύνουν τους ανθρώπους και τις θέσεις εργασίας από την Ευρώπη. Οι επιτυχίες που θυμούνται περισσότερο οι πολίτες μας είναι εκείνες με τις οποίες η Ευρώπη έχει απλουστεύσει τη ζωή τους.

Θα αφήσουμε μια καλύτερη Ευρώπη δίνοντας πραγματικές λύσεις για το κλίμα. Η Ευρώπη έχει μια κληρονομιά για την οποία είναι περήφανη, και είμαι πεπεισμένη ότι μπορούμε να παραμείνουμε στην παγκόσμια πρωτοπορία και να βρούμε έναν τρόπο για να επιτύχουμε τους

στόχους μας, ο οποίος να μην αποκλείει κανέναν και να καθιστά δυνατό τον συνδυασμό βιώσιμης ανάπτυξης και προστασίας του φυσικού μας περιβάλλοντος και της κληρονομιάς μας. Μπορούμε να τα επιτύχουμε και τα δύο.

Θα αφήσουμε μια καλύτερη Ευρώπη, αν μπορέσουμε να ενισχύσουμε τον κοινωνικό πυλώνα της Ευρώπης. Αν δώσουμε στους ανθρώπους ελπίδα και αξιοπρέπεια. Αν οι συντάξεις και οι μισθοί ανταποκρίνονται στις κοινωνικές προσδοκίες. Δεν μπορούμε να πάμε μπροστά, αν οι νέοι μας δεν μπορούν να ενοικιάσουν – πολλώ δε μάλλον να αγοράσουν – ένα μέρος που μπορούν να αποκαλούν «σπίτι». Η στεγαστική κρίση στην Ευρώπη οξύνεται και πρέπει να αποκτήσουμε τα εργαλεία ώστε να την αντιμετωπίσουμε – και σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Θα αφήσουμε μια καλύτερη Ευρώπη, εάν επιτέλους κατορθώσουμε να εφαρμόσουμε την κατάλληλη νομοθεσία για τη μετανάστευση και το άσυλο, η οποία θα συνδυάζει την αναγκαία διαχείριση των συνόρων με μια πολιτική επιστροφών, και η οποία, πάνω απ' όλα, θα είναι ανθρωποκεντρική. Που θα διασφαλίζει ότι καμία άλλη μητέρα δεν θα αναγκάζεται να ανεβάσει το παιδί της σε μια αυτοσχέδια βάρκα και να το αφήσει στα χέρια εγκληματικών δικτύων εμπορίας ανθρώπων. Που θα εγγυάται ότι η Ευρώπη μπορεί να σταθεί στο ύψος της ιστορικής και υπερήφανης κληρονομιάς της.

Θα αφήσουμε μια καλύτερη Ευρώπη, αν μπορέσουμε να αξιοποιήσουμε τις ευκαιρίες που παρέχουν η ψηφιακή εποχή και η τεχνητή νοημοσύνη. Πρέπει να παραμείνουμε πρωτοπόροι και να είμαστε σε θέση να αποκομίσουμε τα οφέλη τους και να μετριάσουμε τις συνέπειες της παραπληροφόρησης. Έχουμε πρόσβαση σε όλη τη γνώση του κόσμου, αλλά οι άνθρωποι αισθάνονται πιο μόνοι από ποτέ. Αυτό δείχνει πόσο η λέξη Ευρώπη πρέπει επίσης να σημαίνει «κοινότητα».

Δεν μπορούμε να αφήσουμε μια καλύτερη Ευρώπη, εάν οι άνθρωποι εξακολουθούν να μην μπορούν να είναι αυτοί που επιθυμούν ούτε να αγαπούν αυτούς που θέλουν να αγαπούν, οπουδήποτε στην Ευρώπη. Εάν δεν αρθούν όλοι οι φραγμοί που εμποδίζουν τα άτομα με αναπηρία στην Ένωσή μας να έχουν τις ίδιες ευκαιρίες στη ζωή με όλους τους άλλους. Εάν δεν είμαστε σε θέση να καταπολεμήσουμε τις διακρίσεις και να αναχαιτίσουμε τον αυξανόμενο αντισημιτισμό ή την ισλαμοφοβία. Εάν το μίσος και η βία εξακολουθούν να αποτελούν το κίνητρο ενός υπερβολικά μεγάλου μέρους του πολιτικού μας λόγου. Πρέπει να δημιουργήσουμε μια Ευρώπη όπου όλοι θα αισθάνονται σαν στο σπίτι τους: όπου κορίτσια, όπως η Κόκο από την Ιρλανδία, θα προστατεύονται από τους βασανιστές τους.

Δεν μπορούμε να αφήσουμε μια καλύτερη Ευρώπη, εάν πάρα πολλές γυναίκες εξακολουθούν να αισθάνονται αποκλεισμένες από αυτή. Πάρα πολλές γυναίκες εξακολουθούν να υφίστανται κακοποιήσεις, ξυλοδαρμούς και δολοφονίες στην Ευρώπη μας. Πάρα πολλές γυναίκες εξακολουθούν να αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους. Πάρα πολλές γυναίκες εξακολουθούν να

αμείβονται λιγότερο από τους άνδρες για την ίδια εργασία. Πάρα πολλές γυναίκες εξακολουθούν να φοβούνται. Αυτή η Ευρώπη πρέπει να γίνει και η δική τους Ευρώπη.

Μπορούμε να οικοδομήσουμε την Ευρώπη που οραματίστηκαν η Σιμόν Βέλ και η Νικόλ Φονταίν. Την Ευρώπη που η Μαρία Σκουοντόφσκα-Κιουρί δεν μπόρεσε να αξιοποιήσει πλήρως. Την Ευρώπη που δεν θα μπορέσουν ποτέ να δουν η Τζούλια, η Πελίν, η Άνα Βανέσα, η Δάφνη και τόσες άλλες γυναίκες. Γι' αυτές θα πρέπει να το κάνουμε, για όλες όσες δεν μπορούν να μιλήσουν και για όλες όσες θα έρθουν μετά από αυτές.

Γνωρίζω ότι, μαζί, θα αφήσουμε μια καλύτερη Ευρώπη από αυτή που βρήκαμε. Γνωρίζω ότι, όταν ο κόσμος στρέφει το βλέμμα του στο Κοινοβούλιο, βλέπει μια βουλή που προασπίζει δικαιώματα, που προστατεύει τους δημοσιογράφους, που δίνει αξία στην ελευθερία, που αντιλαμβάνεται ότι αποτελεί φάρο της δημοκρατίας σε ολόκληρο τον πλανήτη.

Πριν από εβδομήντα χρόνια, ο Αλτσίντε ντε Γκάσπερι δήλωσε: «Η έντονη επιθυμία για ενότητα αποτελεί μια σταθερά που διαπερνά όλη την ιστορία. Πρέπει να μιλήσουμε, να γράψουμε, να επιμείνουμε, να μην σταματήσουμε ούτε για να πάρουμε ανάσα· πρέπει η Ευρώπη να έχει τη σημαντικότερη θέση στις σκέψεις μας». Επαναλαμβάνω τα λόγια του, τα οποία θα πρέπει να έχουμε κατά νου καθ' όλη τη διάρκεια της τρέχουσας κοινοβουλευτικής περιόδου.

Αγαπητοί φίλοι, έχουμε μάθει ότι δεν μπορούμε ποτέ να θεωρούμε τη δημοκρατία δεδομένη. Έχουμε δει ότι οι ευρωπαϊκές μας αξίες θεωρούνται απειλή από πολλούς. Πρόκειται για ένα παράσημο που μας έχουν δώσει οι απολυταρχικοί ηγέτες και το οποίο θα συνεχίσουμε να φέρουμε με υπερηφάνεια.

Ο επιθετικός πόλεμος της Ρωσίας κατά της κυρίαρχης Ουκρανίας εξακολουθεί να αποτελεί κορυφαίο θέμα στην ατζέντα μας. Εξ ονόματός σας πήγα στο Κίεβο όταν ξέσπασε ο πόλεμος. Ήταν μια επίσκεψη που έδωσε στο Κοινοβούλιό μας περαιτέρω ώθηση, προβολή και επιρροή. Αυτό το Κοινοβούλιο βοήθησε να αναδειχθεί πολιτικά η ανάγκη στήριξης της Ουκρανίας, και οι άνθρωποι βασίζονται σε εμάς για να συνεχίσουμε να φωτίζουμε όσο το δυνατόν περισσότερο το συγκεκριμένο θέμα.

Θα κληθούμε να κάνουμε ακόμη περισσότερα, και πρέπει να είμαστε έτοιμοι να υπερβούμε τα όριά μας και να κάνουμε ό,τι είναι αναγκαίο. Και θα το κάνουμε, διότι η Ευρώπη πρέπει να υπερασπίζεται την ελευθερία και την ειρήνη: μια πραγματική ειρήνη, με δικαιοσύνη, αξιοπρέπεια και ελευθερία. Γιατί στην Ευρώπη ξέρουμε πώς να υπερβούμε φαινομενικά ανυπέρβλητους διχασμούς.

Αυτή πρέπει επίσης να είναι και η φιλοσοφία που θα διέπει την αντίδρασή μας στη σύγκρουση στη Μέση Ανατολή, όπου ακόμη και μέσα στην αντάρα του πολέμου, πρέπει να συνεχίσουμε να

είμαστε η φωνή της ανθρωπιάς, πιέζοντας για τον τερματισμό του διαγενεακού κύκλου της βίας, για μια λύση δύο κρατών, για μια βιώσιμη ειρήνη και για την επιστροφή όσων παραμένουν όμηροι.

Και αυτό το καθήκον θα πρέπει να μας καθοδηγεί, καθώς συμπληρώνονται, δυστυχώς, πενήντα χρόνια από την τεχνητή διαίρεση της Κύπρου. Πρέπει να είμαστε η γενιά που θα μπορέσει να επιτύχει μια πρόοδο υπό την αιγίδα του σχεδίου των Ηνωμένων Εθνών. Πρέπει επιτέλους να γυρίσουμε αυτήν την τόσο σκοτεινή σελίδα στην ιστορία της Ευρώπης με την εξεύρεση μιας βιώσιμης λύσης, σύμφωνης με τα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας και με τις ευρωπαϊκές μας αξίες.

Η υπεράσπιση της κοινής μας ανθρωπότητας είναι αυτή που μας κάνει να στεκόμαστε στο πλευρό των γυναικών που αντιμετωπίζουν τρομερούς κινδύνους στο Αφγανιστάν· στο πλευρό των κοριτσιών και των σπουδαστών που διαδηλώνουν στους δρόμους του Ιράν· στο πλευρό της Σβιατλάνα Τσιχανόφσκαγια και όσων φυλακίστηκαν άδικα, στο πλευρό του κινήματος για μια ελεύθερη και δημοκρατική Λευκορωσία· στο πλευρό των γενναίων κοριτσιών Γιαζίντι που συνεχίζουν τον αγώνα τους· στο πλευρό της Γιούλια Ναβάλναγια, μιας εξέχουσας προσωπικότητας· στο πλευρό όλων των ανθρώπων, σε ολόκληρο τον κόσμο, που εξακολουθούν να αψηφούν τα δακρυγόνα κρατώντας ψηλά την ευρωπαϊκή μας σημαία.

Αυτή είναι η σημασία της Ευρώπης ανά τον κόσμο. Αυτό είναι το Κοινοβούλιο που βλέπει ο κόσμος – το Κοινοβούλιο που υπηρετούμε όλοι με υπερηφάνεια. Αυτή είναι η κοινοβουλευτική διπλωματία που θα μας βοηθήσει ουσιαστικά να υπερασπιστούμε την πολυμερή προσέγγιση και να προετοιμάσουμε τη διεύρυνση της Ευρωπαϊκής μας Ένωσης. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να τείνουμε το χέρι της Ευρώπης στους Ουκρανούς, τους Μολδαβούς και τους Γεωργιανούς που στρέφουν το βλέμμα τους σε εμάς, και σε όλους όσους, στα Δυτικά Βαλκάνια δεν έχουν σημειώσει πρόοδο για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα, ούτως ώστε η κάθε χώρα να μπορέσει να διανύσει τη δική της πορεία με βάση μια αξιοκρατική προσέγγιση και με σεβασμό στα αναγκαία κριτήρια. Πρέπει να είμαστε έτοιμοι να αντιμετωπίσουμε αυτόν τον νέο κόσμο και αυτή τη νέα πραγματικότητα. Και, μαζί, θα είμαστε έτοιμοι.

Συνάδελφοι, για να ανανεώσουμε τη δέσμευσή μας έναντι της Ευρώπης, πρέπει – όπως είπε και ο μεγάλος Ευρωπαίος άγιος από την Κρακοβία, ο Κάρολος Βοϊτίλα – «να μην φοβόμαστε». Να μην φοβόμαστε να αντιμετωπίσουμε τους απολυταρχικούς ηγέτες. Να μην φοβόμαστε να τηρήσουμε την υπόσχεσή μας. Να μην φοβόμαστε να υπερασπιστούμε την Ευρώπη. Να μην φοβόμαστε να οικοδομήσουμε μια Ένωση που θα λειτουργεί προς όφελος όλων μας.

Το 2016, ο Τζόναθαν Σακς έγραψε: «Μια πολιτική ελπίδας είναι εφικτή. Όμως, για να τη δημιουργήσουμε, θα πρέπει να βρούμε τρόπους να ενισχύσουμε τις οικογένειες και τις κοινότητες, να οικοδομήσουμε μια κουλτούρα συλλογικής ευθύνης και να επιμείνουμε σε μια οικονομία που

αποβλέπει στο κοινό καλό. Αυτό δεν είναι πλέον ζήτημα κομματικής πολιτικής. Αφορά την ίδια τη βιωσιμότητα της ελευθερίας, για την οποία η Δύση αγωνίστηκε τόσο πολύ και τόσο σκληρά. Πρέπει να οικοδομήσουμε ένα πειστικό αφήγημα ελπίδας, το οποίο να μιλάει σε όλους μας και όχι σε ορισμένους από εμάς, και να ξεκινήσουμε τώρα.»

Αγαπητοί φίλοι, μπορούμε να ξαναζωντανέψουμε το αφήγημα της μεγάλης Ένωσής μας. Μπορούμε να εμπνεύσουμε τις νέες γενιές Ευρωπαίων. Γιατί Ευρώπη σημαίνει ελπίδα. Ευρώπη σημαίνει πίστη. Η Ευρώπη είμαστε όλοι εμείς. Η Ευρώπη παραμένει η απάντηση.

ς

Ζήτω η Ευρώπη!